

Events

Beste lezer,

Afgelopen maand stond in het teken van kennismaking. Vlak na de Algemene Leden Vergadering hadden we op 9 oktober een welkomstborrel in 't hart van Utrecht waar we ook onze voorlopige jaarplanning hebben gepresenteerd. De opkomst van de borrel was erg groot! We hebben het dan ook enorm gezellig gehad met veel nieuwe gezichten en de vaste Gladzor-groep. We hopen in het vervolg weer over het hele land te kunnen borrelen en de groep verder uit te breiden. 23 oktober was Gladzor aanwezig bij de voorstelling van de Armeense dansgroep: "pari petakan". Natuurlijk is er ook een novemberborrel. Komende maand wordt de borrel gehouden in Almelo. Wij willen je bij deze alvast van harte welkom heten in Almelo.

Houd ons in de gaten voor de exacte tijd en datum.

Door Sona Shakhverdian

Opinie

Spiegel

Een avondje niets te doen, tijd om urenlang rond te zwerven op Facebook. Waar ik voorheen graag de discussies opzocht, ben ik tegenwoordig meer gericht op het observeren. Ik kijk soms met afschuw, vaak met verbazing en zo nu en dan met een lach naar alle reacties omtrent het vluchtelingen gebeuren.

Ik begin na te denken: waar komt dit allemaal eigenlijk vandaan? Geert Wilders roept dat alle asielzoekers criminelen zijn, Facebook staat vol met meningen over stelende en verkrachtende asielzoekers en last but not least zijn bebaarde mannen over het algemeen zeer angstaanjagend. En het ergste is, de samenleving reageert. Vrijwel elk nieuwsbericht omtrent de vluchtelingencrisis wordt volgeklad met racistische reacties, Geert Wilders staat het hoogst in de peilingen en soms ga ik zelf twijfelen of er eventueel een kern van waarheid in zit.

Vijf minuten later kijk ik in de spiegel, dan zie ik de waarheid weer voor ogen. Ik heb mij recent niet geschoren, ben ik nu een terrorist? Dan denk ik, doe eens even normaal Baret. Dus Nederland, kom op zeg, doe eens even normaal!

Door Baret Kalayciyan

Humans of Gladzor

Ik ben Wartan Manukjan (21), derdejaars criminologie-student aan de Universiteit Leiden en werkzaam als juridisch medewerker bij Slachtofferhulp Nederland. In mijn vrije tijd houd ik mij bezig met onze prachtige cultuur en religie en kijk ik graag films beyond Hollywood. 's Nachts mag je mij altijd wakker maken voor een bord Khinkali. Als interne coördinator ben ik het aanspreekpunt voor alle vragen, opmerkingen of feedback van onze leden. Ik hoop dan ook om jullie allemaal persoonlijk te ontmoeten op onze activiteiten.

Mijn naam is Sona Shakhverdian, 21 jaar oud en ga dit jaar binnen het bestuur de functie van Vice - voorzitter vervullen. 24 uur in een dag is eigenlijk te weinig voor de dingen die ik plan. Momenteel werk ik met gedetineerden en volg ik economie aan de Universiteit van Amsterdam. Verder hou ik van reizen, winkelen en muziek. 's Nachts mag je mij wakker maken voor Armeens eten, maar het liefst word ik niet wakker gemaakt want ik hou van slapen.

Column

Buitenlander onder de buitenlanders.

Het is mij wat. Waar in Den Haag politici zitten (en staan) te schreeuwen over het gebrek aan aanpassingsvermogen van “de buitenlander” zit ik als “buitenlander” onder “de buitenlanders”. Ik krijg (en kreeg) er nog wel eens vragen over, waarom ik in vredesnaam bij een Armeense vereniging zit of waarom ik niet gewoon lid kon worden van een “normale” studentenvereniging. Mijn antwoorden bij die mensen waren en zijn altijd kort en duidelijk: waarom niet en daarom.

“De Nederlander” krijg je daarmee wel 10 hele seconden stil met de opmerking dat er toch wel genoeg Nederlandse verenigingen zijn. Ja, die zijn er ook. En dan weer ook heel Nederlands: voor elke drol is een eigen vereniging. Het is niet voor niets zo dat in Nederland de uitspraak is: “waar 19 Nederlanders zijn, daar zullen 20 kerken staan”. Zo'n uitspraak komt niet uit de lucht gevallen.

De reden waarom ik bij Gladzor ben gekomen is niet een gebrek aan Nederlandse verenigingen. Neen, Gladzor trok mij. Ik ben naast Nederlander ook Roemeen en de ‘Roemeen in mij’ vond het allemaal heel erg mooi. Het voelde als thuiskomen, mensen die over de meeste onderwerpen vanuit de cultuur dezelfde normen en waarden kennen maar ook dezelfde gastvrijheid en vriendelijkheid.

Dat maakt Gladzor dan ook de mooiste vereniging om lid van te zijn. Het ‘ons kent ons’. De openheid naar elkaar toe, de gastvrijheid naar de leden toe. Op de allereerste borrel van Gladzor werd ik direct uitgenodigd om bij een lid “te crashen”. Ik kende de vereniging nauwelijks toen. Gladzor kenmerkt zich door die gastvrijheid, de mentaliteit dat iedereen er welkom is. Gladzor is uiteindelijk één grote familie, en dat heeft gigantisch veel waarde.

Door Andrei Vreeling

De verdieping

Het sloeg in als een vogel die inslaat tegen het raam. Hard en ik zag het niet aankomen. Alsof een tweede puberteit beslag van me nam. Gedachten en hormonen speelden op. Opeens was ik nergens meer tevreden over. Opeens was mijn studie niet genoeg, mijn vriendengroep niet bevredigend, mijn kledingstijl niet interessant, mijn leefstijl niet naar wensen. Ik moet settlen. Ik moet een doel hebben. Ik moet een boek schrijven, een eigen bedrijf oprichten. Ik wil schilderen en gedichten schrijven. Alles in mij schreeuwde om verandering, om serieusiteit (verzin ik hier toch even een nieuw woord) alsof ik niet meer mezelf was. Wat was er plotseling veranderd? Ik wilde van alles maar ik voelde mij verdwaald en oh, zo alleen.

Er knaagde een onverklaarbaar, onbeschrijfbaar en vooral ongrijpbaar gevoel in mij. Om me heen leek iedereen te weten wat ie wou. Wat hij of zij moest doen. Iedereen leek alles op orde te hebben en ik moet zeggen dat al die professionele titels van oude klasgenoten op LinkedIn mij niet een al te goed gevoel gaven over mijzelf. Maar toch betekenden die dingen eigenlijk niets voor mij. Ik was op zoek naar iets, naar meer? Of naar iets anders? Naar wat? Geen idee.

Waar ik ook zocht, ik kon het maar niet vinden. Ik zocht het in de liefde, maar de ene teleurstelling volgde de andere. Hier lag het niet. Ik focuste mij op mijn vrienden. Maar die vrienden waren ook bezig met hun eigen leven. De een na de ander besloot te gaan reizen of te verhuizen of op een of andere manier te verdwijnen. Dit was het ook niet. Ik schilderde, ik schreef gedichten, ik liep co-schappen, ik deed van alles maar het gevoel bleef knagen. Waar moest ik het dan zoeken?

Vele slapeloze nachten, huilbuien, woedeaanvallen en 'het kan mij niets meer schelen ik zuip me zelf klem' momenten later schoot mij iets van Jean-Paul Sartre te binnen namelijk: 'Als je je eenzaam voelt als je alleen bent, bevind je je in slecht gezelschap'. Was ik bang om alleen te zijn? Was dat wat ik zocht, ikzelf? Was de plaats waar ik moest zoeken, mijzelf? Ik begon aan een lange reis naar het diepe, immers 'Het geluk behoort aan hen, die aan zichzelf genoeg hebben.' – Aristoteles.

Door Carin Garabetian

Weetjes met Hayk

Wist je dat de beroemde wereldreiziger Marco Polo Armenië heeft bezocht? In zijn reisboek heeft hij de Armenen beschreven als getalenteerde handelaren en bekwame handwerkers. Zijn reis in Armenië begon bij Cilicia - wat destijds een Armeens koninkrijk was dat beschermd werd door de Mongoolse Tataren. Hij beschreef Cilicia als het smeltpunt waar het Westen, het Oosten ontmoet. Cilicia was namelijk eeuwenlang het eindstation van de zijderoute. Hij bereisde het hele gebied waar Armenen destijds veel voorkwamen van Ayas (Cilicia) tot aan Trebizond. De verhalen van Marco Polo werden verspreid over heel Europa, dit bracht de Armeense handelaren zo'n grote populariteit dat zij in grote aantallen verhuisden naar Europa. Lijkt het je interessant om meer te weten over de avonturen van Marco Polo? Lees dan zijn boek "Il Milione" waarin hij zijn wereldreis heeft beschreven!

Wist je dat Lord Byron, één van de meest gerespecteerde dichters en schrijvers uit de 19e eeuw, een hele vreemde voorliefde had voor het Armeense volk? Hij was ook een begenadigde avonturier die altijd in was voor uitdagingen in zijn leven, en zocht vooral "het onbekende". Op het Venetiaanse eiland San Lazzaro (de Heilige Lazarus) zaten Armeense monniken waar Lord Byron mee in contact kwam op zijn reis richting het Oosten. Zo kwam hij in aanraking met de Armeense taal en de Armeens Apostolische kerk. Dit eiland wordt nog steeds bewoond door Armeense monniken die honderden jaren later nog steeds het daar gevestigde klooster onderhouden. Tijdens zijn verblijf studeerde hij vooral de oorsprong van de Armeense taal en hield zich bezig met het geloof en de Gregoriaanse zang. Na maanden te hebben verbleven op het eiland verloor hij zichzelf hierin en tijdens zijn extatische momenten schreef hij in zijn memoire het volgende "Het Armeens is de taal om met God te praten." De honger naar het Oosten werd steeds groter voor Lord Byron dus hervatte hij zijn reis. Naast de fascinatie voor de Armeense cultuur, vocht hij samen met de Grieken tegen de Ottomaanse tirannie. Tijdens gevechten stierf hij als een ware martelaar, een man met veel idealen en doorzettingsvermogen. Hij wordt nog steeds gezien als een held in Griekenland en zijn bestudering van de Armeense cultuur was zelfs in het Westen niet onopgemerkt gebleven.

Door Hayk Abrahamian